Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 112 213 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MIGNEAUX, die loco advocaat R. STERKEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt :

"A. Feitenrelaas
U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent twintig jaar geleden geboren in het dorp Gagra Landai in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. U ging niet naar school maar studeerde in de moskee. Toen u zo'n zestien jaar oud was, begon u als bewaker te werken in een magazijn van auto-onderdelen in Torkham voor zo'n drieënhalf tot vier jaar. Op 13/4/1391 (Afghaanse kalender; 13 juli 2012) startte u als kok in het districtshuis van Deh Bala. U werkte hier zo'n anderhalve maand tot u op 27 of 28/05/1391 (18 of 19 augustus 2012) door talibs ontvoerd werd. Drie dagen eerder was u reeds door onbekende mannen aangesproken. Nadat ze u hadden uitgehoord over uw beroepsactiviteiten maanden ze u aan uw werk in het districtshuis stop te zetten. U nam de ontmoeting echter niet serieus. Negen dagen verbleef u in handen van de Taliban. Ze

zetten u onder druk om hen te vervoegen. Het plaatsen van explosieven weigerde u ook in eerste instantie tot ze u met de dood bedreigden. U werd daarop vrijgelaten. U nam de explosieven, legde ze in uw tuin en informeerde uw vader. Uw vader contacteerde een vriend die de smokkelaar regelde zodat u reeds de volgende dag, op 7/6/1391 (29 augustus 2012), uw dorp verliet om naar Europa te vluchten. Op 5 november 2012 kwam u in België aan waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde.
Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee taskara's, twee badges, een verzoek voor een televisie-uitzending, een klacht, een dvd en twee enveloppes neer.
B. Motivering
In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.
Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.
Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.
Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de Taliban gedood te worden omdat u hun verzoek tot het plaatsen van explosieven niet ten uitvoer bracht. Verschillende onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden maken evenwel dat er aan de gebeurtenissen in Afghanistan, waarop u uw terugkeervrees baseert, geen geloof kan worden gehecht.
Allereerst mag de inhoud van het gesprek dat u had met de u toen nog onbekende mannen verbazen. U vertelt dat de onbekenden u vragen stelden over uzelf, uw identiteit, de naam van uw vader en uw werk. Aangezien de Taliban zeer sterk aanwezig is in het district (zelfs in die mate, zo verklaart u, dat de veiligheidstroepen vrezen voor hun veiligheid) en het algemeen geweten is dat de Taliban overheidsbeambten viseert, is het erg bevreemdend dat u zich laat uithoren door onbekenden over uw identiteit en uw werk bij de lokale overheid. Zeker omdat slechts veertien dagen voor uw indiensttreding in het districtshuis een ambtenaar van uw district om het leven werd gebracht. U geeft ook zelf aan dat voor u een zekere Ezatullah ontvoerd en onthoofd was omwille van zijn werk bij het leger. Als uw ontvoering en de reactie van uw ouders ter sprake komt, verklaart u: "Bovendien, in die periode was ook het incident met Ezat gebeurd. Iedereen was alert op die dingen. Als zulke angst daar heerst, bij het minste zijn ze er enorm bezorgd over". Dat u zich in deze context door onbekenden laat bevragen over uw identiteit en werkzaamheden in het districtshuis is dan ook hoogst verwonderlijk (CGVS p.5,6,9).
Voorts moet er ook gewezen worden op de snelheid waarmee uw reis naar Europa geregeld werd. Reeds de dag na uw vrijlating vatte u uw reis naar België aan, zo vertelt u. Dat in een dergelijk kort tijdsbestek een smokkelaar kon gevonden worden, de afspraken omtrent de reis geregeld konden worden, iemand gevonden kon worden die borg kon staan en de effectieve reis aangevat kon worden, is hoogst merkwaardig (CGVS p.7,9).
Het is ook eigenaardig dat de Taliban u slechts erg beperkte instructies meegaf voor het plaatsen van de explosieven. U moest binnen drie dagen de explosieven ergens in het districtshuis verstoppen, "ergens waar niet veel mensen kwamen, ergens in een hoek of zo" (CGVS p.7). Men zou verwachten dat de Taliban u specifiekere instructies meegaf om het slagen van de missie te garanderen in plaats van het aan uw willekeur over te laten (CGVS p.7).
Ook omtrent de klacht en het verzoek tot het uitzenden van een opsporingsbericht dienen er bemerkingen te worden gemaakt. Zo is het merkwaardig dat er in de klacht een toelating wordt gevraagd voor het mogen uitzenden van het opsporingsbericht terwijl het opsporingsbericht dateert van voor de goedkeuring van de toelating (CGVS p.11). Ook volgt het verzoek aan het televisiestation tot uitzending van het opsporingsbericht verbazingwekkend snel op de dag van uw verdwijning. Er staat geschreven dat u 28/5/1391 verdween terwijl het verzoek al van de daaropvolgende dag dateert (CGVS p.11). U kan verder ook niet vertellen hoe uw vader een kopie van de uitzending bekwam of wanneer het uitgezonden werd (CGVS p.5). Wie de toelating voor het opsporingsbericht aanvroeg, weet u evenmin (CGVS p.4). Of er getuigen waren van uw ontvoering kan u ook niet zeggen (CGVS p.8). Nochtans heeft u sinds uw vertrek uit Afghanistan contact gehad met uw vader die nog steeds in uw dorp verblijft (CGVS p.2). Bovenstaande vaststellingen doen sterk afbreuk aan de aannemelijkheid van uw asielrelaas.
Naast de hierboven opgemerkte onaannemelijkheden wordt uw asielrelaas verder ondermijnd door meerdere tegenstrijdigheden. Zo beweert u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u tijdens het eerste gesprek van u met de talibs, drie dagen voor uw ontvoering, verteld werd dat u zich bij hen moest aansluiten. Op het Commissariaat-generaal vermeldt u in het geheel geen poging tot

rekrutering. Geconfronteerd met uw eerdere uitspraken bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontkent u ze, zonder evenwel een afdoende verklaring te bieden (CGVS Vragenlijst p.4; CGVS p.9-10). Verder liet u bij de Dienst Vreemdelingenzaken de naam optekenen van de heuvel waar u door de Taliban werd vastgehouden, terwijl u op het Commissariaat-generaal beweert geen weet te hebben van de naam of de ligging van de heuvel. Geconfronteerd met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken reageert u andermaal met een blote ontkenning.

Ook dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over het moment van uw ontvoering en uw vertrek en reisweg niet stroken met het moment waarop uw vingerafdrukken afgenomen werden in Griekenland. U beweert immers dat u op 27 of 28/05/1391 (18 of 19 augustus 2012) ontvoerd werd en negen dagen gevangen werd gehouden. Op 7/6/1391 (29 augustus 2012) verliet u Afghanistan, waarna u vier dagen doorbracht in Iran en een maand in Turkije alvorens in Griekenland aan te komen, zo gaat u verder. Uw vingerafdrukken werden evenwel al op 2 september 2012 afgenomen in Griekenland, oftewel amper vijf dagen na de dag waarop u door de Taliban zou zijn vrijgelaten (CGVS p.2,5; DVZ Verklaring p.8). Dat uw verklaarde reisweg en de gevonden vingerafdrukken in strijd zijn met de door u en op de neergelegde documenten aangegeven data van uw ontvoering, schaadt andermaal het geloof in uw verklaarde asielrelaas.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c bij terugkeer naar Afghanistan dient te worden opgemerkt dat u de gevolgen van het gewapend conflict in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar kunt vermijden door u in uw provinciehoofdstad te vestigen. Immers, u bent een volwassen man, die drieënhalf tot vier jaar lang buiten zijn eigen district tewerk was gesteld (CGVS p.3). Deze werkervaring impliceert verworven vaardigheden die uw vestiging in Jalalabad zullen vergemakkelijken en toont gezien de jonge leeftijd die u destijds had bovenal uw zelfredzaamheid aan. Als enige hinderpaal voor uw hervestiging bij terugkeer in Afghanistan naar uw provinciale hoofdstad wijst u op uw asielmotieven. De Taliban zou u overal kunnen vinden, zo zegt u (CGVS p.10). Daar uw asielmotieven bedrieglijk zijn bevonden, kan nergens uit uw verklaringen worden opgemaakt dat Jalalabad in uw geval niet als een volwaardig vestigingsalternatief beschouwd kan worden. Bijgevolg dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.
De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara's kunnen gelden als bewijs voor de identiteit van u en uw vader, terwijl de badges over uw tewerkstelling handelen. Geen van deze documenten betreffen echter uw wedervaren van de Taliban waarop u uw asielmotieven baseert. De klacht, het verzoek en de dvd betreffen wel uw asielrelaas. Deze stukken spreken echter slechts over uw verdwijning, die gezien de hierboven aangekaarte verklaringen omtrent uw reisweg en het moment waarop uw vingerafdrukken in Griekenland werden aangetroffen, weinig geloofwaardig is. Wat er ook van zij, het besef dat valse en vervalste stukken in Afghanistan gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn, ondermijnt de bewijskracht van de neergelegde stukken.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Voorafgaandelijk stelt de Raad vast dat verzoeker stelt enkel beroep in te dienen tegen de weigering tot subsidiaire bescherming, niet omdat zijn asielrelaas niet strookte met de waarheid maar omdat hij geen documenten kan aanvoeren om de motivering aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus in de bestreden beslissing te weerleggen.

De motieven op grond van dewelke de verwerende partij heeft geoordeeld dat het asielrelaas ongeloofwaardig is, zijn pertinent, omdat ze betrekking hebben op de kern van het asielrelaas en vinden alle steun in de stukken van het administratief dossier. Derhalve worden zij door de Raad bijgetreden, net zozeer als de conclusie van de verwerende partij dat aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, er in zijnen hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen, en al evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

2.2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Een tweede middel is afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht en rechtszekerheidsplicht.

2.3. Verzoeker voelt zich gegriefd door het feit dat de verwerende partij Jalalabad in zijnen hoofde als een volwaardig vestigingsalternatief beschouwt. Hij stelt dat het rechtszekerheidsbeginsel wordt geschonden door het feit dat de verwerende partij eerst stelt dat de subsidiaire bescherming kan worden toegekend op basis van een algemene situatie in de regio van herkomst van verzoeker, mits deze aannemelijk wordt gemaakt, om daarna een onderzoek te voeren naar de criteria van de subsidiaire bescherming in een andere regio. Verzoeker betoogt dat hij zich eraan mocht verwachten dat zijn regio van herkomst zou worden onderzocht. Hij stelt dat hij geen enkele band heeft met de stad en niet kan worden verplicht zich daar te vestigen, laat staan dat hij er een bron van inkomsten en een dak boven zijn hoofd zou kunnen verwerven. Al zijn familiale banden en sociale banden zijn gelegen in het dorp Gagra Landai in het district Deh Bala. Het wordt niet betwist dat hij van daar afkomstig is. Het is dus deze regio die diende te worden beoordeeld. Er mag van verzoeker niet worden verwacht dat hij alle banden met zijn familie verbreekt en zich zomaar elders gaat vestigen. Door enkel te verwijzen naar zijn leeftijd en het feit dat hij in het verleden reeds in Jalalabad heeft gewerkt, en enkel een onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie aldaar, is de bestreden beslissing ook niet afdoende gemotiveerd.

2.4. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient er in eerste instantie op te worden gewezen dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.5. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de voormelde wet. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.6. De verwerende partij maakt een analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad op grond van de informatie die zich in het dossier bevindt en komt tot de genuanceerde conclusie dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is, de aanslagen eerder gericht zijn op bepaalde profielen en de impact ervan op de gewone burger beperkt. Zij concludeert dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de informatie in het administratief dossier (SRB *"Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict"* van 22 maart 2013 en SRB *"Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse"* van 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheid in Jalalabad er significant op vooruit is gegaan. In 2012 werd 45 % minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011: AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad , het merendeel wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. De nadruk van AOG ligt meer dan vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid en hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de kant van de regering, binnen de ANSF of waarvan wordt verondersteld dat bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er ook sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken is erg klein.

2.7. De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat er in de stad Jalalabad heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is.

2.8. Verzoeker verzet zich niet tegen de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, maar voelt zich gegriefd door het feit dat de verwerende partij van oordeel is dat hij er zich kan vestigen en dus niet de veiligheidssituatie in zijn eigen regio van herkomst heeft onderzocht.

2.9. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er echter geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade of hij er toegang heeft tot bescherming, indien hij er op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land en indien van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich er vestigt (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97).
In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. De algemene stelling van verzoeker dat hij geen familie heeft in Jalalabad volstaat derhalve niet. De verwerende partij heeft geoordeeld dat van verzoeker, een volwassen man die drieënhalf tot vier jaar lang buiten zijn eigen district werkzaam was –een werkervaring die verworven vaardigheden impliceert die zijn vestiging in de stad zullen vergemakkelijken en vooral zijn zelfredzaamheid aantoont- de stad Jalalabad als een volwaardig

vestigingsalternatief kan worden beschouwd. Verzoekers stelling dat hij niet kan worden verplicht zich aldaar te vestigen, er een bron van inkomsten en een dak boven zijn hoofd te verwerven en dat niet van hem kan worden verwacht dat hij alle banden met zijn familie verbreekt en hij zich zomaar elders moet vestigen doet aan het voorgaande geen afbreuk, temeer nu hij toch ook de beslissing nam en initiatiefrijk en zelfredzaam genoeg is gebleken om, zonder zijn familie, naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. Wat betreft de vraag of verzoeker op een wettige en veilige manier naar Jalalabad kan reizen, blijkt uit de informatie in het administratief dossier (*"Subject Related Briefing Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict"* van 22 maart 2013*)*, dat Kabul de enige internationale luchthaven heeft van het land die op regelmatige wijze wordt bediend door burgerluchtvaartmaatschappijen. Er wordt geen melding gemaakt van binnenlandse vluchten naar Jalalabad. Uit de SRB die de regionale analyse bevat, blijkt dat de weg tussen Kabul en Jalalabad weliswaar op het vlak van de verkeersveiligheid problematisch kan zijn, en dat dit te wijten is aan roekeloos rijgedrag een verouderd wagenpark, maar dat op het vlak van oorlogsgerelateerd geweld er zich voor burgers geen veiligheidsproblemen stellen. Er gebeuren naar luidt van de informatie weliswaar incidenten gelinkt aan het conflict, maar meestal 's nachts, hoofdzakelijk gericht tegen high profiles en meestal zonder burgerslachtoffers. De weg wordt iedere ochtend vrijgemaakt van IED's en verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers, binnen de aangeraden reistijden, veilig is.

2.10. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij zich niet in alle redelijkheid in Jalalabad zou kunnen vestigen.

2.11. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in zijnen hoofde noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan derhalve niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. M. RYCKASEYS,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
M. RYCKASEYS	A. WIJNANTS